

คำวินิจฉัยของ นายศักดิ์ เตชะชาญ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๕/๒๕๕๖

วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ส่งคำโต้แย้งของจำเลยในคดีแพ่ง หมายเลขดำที่ กค. ๓๑/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ กค. ๒๒๕/๒๕๕๓ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางโดยสำนักงานศาลยุติธรรมส่งคำร้อง ซึ่งเป็นคำโต้แย้งของนายจำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๖ และที่ ๗ ซึ่งแต่เดิมเป็นนายจำเลยที่ ๕ ด้วย ในคดีหมายเลขดำที่ กค. ๓๑/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ กค. ๒๒๕/๒๕๕๓ ของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๕ ผู้ร้อง เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ วรรคหนึ่ง (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่

ข้อเท็จจริง สรุปว่า ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ ยื่นฟ้องห้างหุ้นส่วนจำกัด ไทยมัยอิมพอร์ต จำกัด หมายเลข ๑ ในฐานะลูกหนี้ชั้นต้น และบริษัท ลีลาวิวโลหะกิจ จำกัด หมายเลข ๒ บริษัท สยามอินเตอร์เมทัล จำกัด หมายเลข ๓ ห้างหุ้นส่วนจำกัด อุตสาหกรรมสายพานไทย จำกัด หมายเลข ๖ และห้างหุ้นส่วนจำกัด ประชาแมชชีนเนอร์ จำกัด หมายเลข ๗ กับหมายเลข ๔ ที่ ๕ ที่ ๘ ที่ ๙ ที่ ๑๐ และที่ ๑๑ รวม ๑๑ คน ในฐานะผู้ค้ำประกัน เพื่อให้ชำระหนี้ตามสัญญาทรัสต์รีซีท และค้ำประกัน ต่อศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางเป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ กค. ๓๑/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ กค. ๒๒๕/๒๕๕๓ ในระหว่างการพิจารณาคดี โจทก์ขอถอนฟ้องจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๑๐ และที่ ๑๑ เนื่องจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยดังกล่าวเด็ดขาด และโจทก์ได้ยื่นคำขอรับชำระหนี้ของจำเลยต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แล้ว ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางอนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้อง และมีคำสั่งจำหน่ายคดีในส่วนที่เกี่ยวข้องกับจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๑๐ และที่ ๑๑ ออกเสียจากสารบบความแล้ว สำหรับจำเลยที่ ๔ และจำเลยที่ ๕ ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ และศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง จึงมีคำสั่งจำหน่ายคดีชั่วคราวเฉพาะจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ โดยยังคงดำเนินคดีกับจำเลยที่เหลือต่อไป ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ วรรคหนึ่ง (๔)

จำเลยที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๖ และที่ ๗ ซึ่งเป็นผู้ร้อง เห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๕๐/๑๒ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลายฯ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม จึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

ศาลรัฐธรรมนูญรับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญฯ

พิจารณาคำร้องแล้ว ปัญหาว่าจะรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น ต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๖ และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นนั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย” ตามคำร้องมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๕๐/๑๒ วรรคหนึ่ง (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่ นั้น ประเด็นดังกล่าวนี้ศาลรัฐธรรมนูญได้เคยวินิจฉัยไว้แล้วว่า พระราชบัญญัติล้มละลายฯ มาตรา ๕๐/๑๒ วรรคหนึ่ง (๔) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง และวรรคสาม ตามคำวินิจฉัยที่ ๓๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๖ ของศาลรัฐธรรมนูญ จึงเป็นกรณีที่มีคำวินิจฉัยในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้นแล้ว ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยซ้ำอีก ด้วยเหตุที่ไม่มีเหตุที่จะพิจารณาวินิจฉัยให้แตกต่างจากที่ได้วินิจฉัยไว้เดิม ดังนั้นจึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๕๐/๑๒ วรรคหนึ่ง (๔) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม

นายศักดิ์ เตชะชาล

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ